

give sig til at fabricere Kunstsmør. Og det vil ikke være saa underligt; thi det er jo en Kristelse for Folk, og det en berettiget Friselselse. Hvorledes ville vi være stillede overfor Forsalfninger og overfor Kontrollen med Forsalfninger, naar der ikke længer er Tale om 4 Millioner Bund Kunstsmør — jeg tror nemlig, at det omtrent er det Tal, der kommer ud, naar vi lægge Fabrication og Indførsel sammen — men naar der bliver Tale om 30—40—50 Millioner Bund, naar Kunstsmørret ligger ved Siden af Natursmørret hele Landet over? Jeg tror, at en saadan Tilstand vilde være uden al Sammenligning med, hvad vi nu have. Fra at der nu ikke er Forsalfninger, kan man ikke i mindste Maade slutte, at der heller ikke vil være Forsalfninger, naar det Halve af vort Smør er Kunstsmør. Men, siger man, i England forlanges der ikke Mere af os. England forlanger ikke, at vi skulle gjøre Mere, end vi allerede have gjort. Med Navnet Margarin og med Bøtterne ere de mere end godt nok fornoiede. Men hvad vil det sige, at England ikke forlanger Noget af os? De have jo slet ikke Ret dertil, de kunne jo ikke forlange Andet af os, end at vi skulle holde deres Lov, og det spørger de os ikke, om vi ville; det skulle de nok selv sørge for, at vi gjøre. Dersom man imidlertid mener, at England ikke fornuftigvis kan være interesseret i, at vi gjøre Mere, end vi gjøre, vil jeg sige dertil, at det er forbausende hvad man kan gjøre ud af en fornuftig Engländer. I det ene Landedrag siger man, at en fornuftig Engländer ikke vil forlange Mere end Navnet Margarin og de aflagne Bøtter, man var saa begejstret for. Jeg vil dertil sige, at disse Bøtter virkelig ikke ere meget værd. Der er i Sandhed ikke tilstrækkelig Grund for os til at være meget stolte over Opfindelsen med Bøtterne og til at rose os af, at vi er det eneste Land i Verden, der har disse Bøtter. Nei, desværre, dersom de vare af saa stor Nytte, ville vi næppe blive ene om dem; vi ere kun ene om dem, fordi de ikke er stor Nytte til. De have Betydning for det engelske Marked, siges der, og man kan ikke forkaste dem; thi de sikkre mod Forsalfning. Men hvad betyde de for det engelske Publikum i et Land, hvor man kan pakke lige saa meget dansk indført Smør, man vil, fra de ovale til de runde Bøtter, lige saa snart som det kommer i Land? Det kan jeg ikke begribe. Fra den ene Side siges der altsaa, at Englænderne ere saa udmærket kloge Folk, at de ikke bryde sig om Andet end ovale Bøtter og Margarin; men naar der bliver Tale om et Forbud mod Udførsel af Kunstsmør, siger man fra den anden Side:

Det kan ikke nytte stort at komme til England med det, for dette Forbud tro de dog ikke paa. Men at Englænderne skulde være saa forfærdelig tillidsfulde overfor det Mindre og overfor det Større saa lidet deltagende, forekommer mig i Sandhed underligt. Jeg tror nu, at Englænderne ere lige saa fornuftige som andre Folk. Dersom vi her i Landet skulde vælge imellem at kjøbe vort Smør i en Butik, hvor Kunst- og Natursmør var lagt Side ved Side, eller i en Butik, hvor der ikke var Andet end Natursmør, vilde vi naturligvis vælge den sidste Butik, hvis det var os meget om at gjøre at være sikke paa at faae Natursmør, og hvis vi erfarede, at der var en Butik, hvor der ikke alene ikke forhandlede Kunstsmør, men hvor det endog var forbudt at have det indenfor Dørene, vilde vi uden Tvivl fortrinnsvis søge til denne Butik. Og det Samme kunne vi vente fra Englænderne. De ville fortrinnsvis søge deres Natursmør i den Butik, hvor der ikke er Andet end Natursmør, og hvor der ikke maa være Andet. Giv vi her en Lov, ifølge hvilken der ikke maa være Kunstsmør i Danmark, er jeg fuldstændig overbevist om, at denne Lov vil have sin Virkning i England. Nu siger man: Bevis det! Det kan ikke bevises paa anden Maade end ved sund Fornuft. Hvad der er fornuftigt for danske Mænd, er sandelig ogsaa fornuftigt for Englændere, og naar der ingen Tvivl er om, at vi ville kjøbe vore Varer paa det Sted, hvor der er den største Garanti for deres Vgthed, saa er det sandelig lige saa sikkert, at Englænderne ville gjøre det Samme. Men der er en Grund til. Forholdet er det, at det ikke er saa ganske let for et Lands Lovgivning at gjøre noget Indtryk i et andet Land; det gjælder om Forholdet mellem store Lande, men endnu mere om Forholdet mellem et lille Land som Danmark og et stort Land som England. Hvor Mange ere der vel egentlig, der kjende Lovgivningen i deres eget Land? Hvor Mange af os var det, som kjendte den nu gjældende Smørlov? De ere vist snart talte. Det Udvalg, som sad paa dette Things Begene i Fjor angaaende denne Sag, fandt det nødvendigt at astrykke hele Smørloven i Betænkningen, fordi de mente, hvad de maaste kunde have Grund til, at vi ikke kjendte den saa nøie, uagtet vi selv havde lavet den. Og gjælder dette om os, gjælder det i høiere Grad om det store Publikum her i Landet, og gjælder det om en dansk Lov, gjælder det endnu mere om en fremmed Lov. Hvor Mange er der vel her i Landet, som kjende Udlandets Love? Hvem kjender den engelske,